УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897

№ 9(107) Вересень 2001

ВИДАВНИЦТВО "МІСІОНЕР" ПРОПОНУЄ ПРИДБАТИ НОВУ ДУХОВНУ ЛІТЕРАТУРУ:

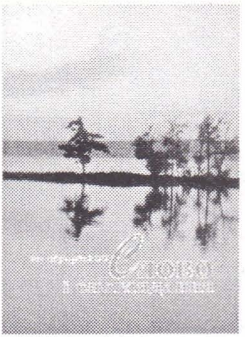

Огродзький Ян. **Слово і споглядання** */ Переклад з польської Л.Горбенко. – 184 с.*

Автор є науковим працівником Варшавської політтехніки, і незважаючи на суто технічний фах, поглиблено вивчав Святе Письмо в Академії католицької теології у Варшаві під проводом о.д-ра Чеслава Якубця. Окрім цього, п.Огродзький бере активну участь у житті Католицької Церкви у Польщі. Отож, його духовний досвід немалий і ним він ділиться на сторінках пропонованої книги "буденною мовою" (слова передмови). Видання складається з двох основних частин – "Життя вірою" та "Поміж гріхом і благодаттю". Заторкнуто такі теми: труднощі віри, поневолення серця, робітники Христового виноградника, гріх і благодать, шлях очищення, тощо. Книга адресована світським особам та й усім, хто прагне християнської досконалості.

Святий Єфрем Сирійський. **Подвижницькі настанови** */ Переклад з російської Н.Кочан і о.Д.Кічі, ЧСВВ. Серія "Духовна спадщина Святих Отців". Том 2. – 238 с.*

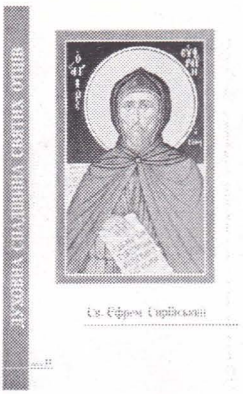

Перший том цієї серії містив духовні настанови св.Антонія Великого. Цього разу пропонуємо витяги із творів визначного Учителя Церкви, великого проповідника, поета, апологета Христової віри. Книга містить заклик до покаяння і співдіяння спасінню, загальні поради богопосвяченим особам, науки про чесноти і пристрасті, про вісім головних пристрастей і боротьбу з ними, загальні настанови подвижницького життя.

Ця книга є гарним дарунком для тих, хто бажає пізнавати науку Учителів Вселенської Церкви та практикувати правдиве християнське життя.

"Світло": *спецвипуск з нагоди приїзду Папи Івана Павла II до України. – 80 с., кольор.ілюст.*

7-8 число цього католицького часопису присвячено епохальній події в житті нашої Церкви і народу. Воно містить матеріали, які висвітлюють життя і наукову спадщину Святішого Отця, усі його виступи і проповіді під час візиту в Україну, фоторепортажі, репортажі з головних місць, де відбувалися папські урочистості, біографії новомучеників України, думки і відгуки відомих людей про Папу Івана Павла II. Цей журнал є мовби гарним спомином про перебування Його Святості на нашій землі.

"Осанна": *додаток до "Місіонаря". №3. – 32 с., ілюстр.*

Він вдруге присвячений постаті Папи Івана Павла II і містить тринадцять тематичних статтей. Їхні теми такі: віра Вселенського Архиєрея, особливості його служіння, марійське заступництво, участь Папи у священстві Христа, відвага, виявлена у гаслі: "Не бійтеся!", ближче спілкування з віруючими та усіма людьми доброї волі, любов до молоді усього світу і турбота за її духовність та ін. Додаток ілюстрований світлинами про понтифікат Папи Івана Павла II.

СЛОВО РЕДАКТОРА

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

З першого вересня розпочинається навчальний рік у школах і вищих навчальних закладах. Мільйони українських дітей-шестиліток, хлопчиків і дівчаток розпочинають навчання за новою 12-річною шкільною програмою. Редакція часопису бажає успіхів і рясного Божого благословення всім учням, студентам і педагогам у цьому новому навчальному році.

Запрошуємо всіх вас, а зокрема членів Апостольства молитви, благати Господа, щоб молодь всього світу обрала Ісуса Христа своїм ідеалом.

В нашій постійній рубриці "Слово життя" публікуємо змістовні роздуми К'яри Любіх про безкомпромісне обрання Бога, як найбільшої цінності в житті. Обширну рубрику "З монашого життя" розпочинаємо описом теперішнього стану і діяльності Василіянського Чину в Угорщині. Провінція отців Василіян в Україні збагатилася новими ієреями. Вміщаємо їхні біографії і повідомлення про деякі приміції.

Подаємо коротку вістку про генеральну капітулу сестер Василіянок.

Гадаємо, що читачів зацікавить обширний звіт про служіння сестер Служебниць в Югославії і повідомлення про різноманітні урочисті події з тих теренів. Також читайте статтю п.Ольги Крак про урочистості у Львові, Червонограді і Жужелянах з нагоди беатифікації двох сестер Служебниць – Йосафати Гордашевської і Тарсикії Мацьків. Отець Василь Мендрунь, ЧСВВ, магістр новиків у Крехові, роздумує над призначенням василіянської спільноти. Його матеріал доповнюють історії покликань з під пера кандидатів з Крехова. Рубрику "З монашого життя" завершуємо приємним повідомленням з Покотилівки – там розпочалося будівництво храму Покрови Пресвятої Богородиці. Рубрика "З життя Церкви" містить короткий витяг з постанов останнього Синоду єпископів УГКЦ.

В рубриці "Християнська мораль" з-під пера нашого постійного дописувача о. Мелетія Батога подаємо змістовне оповідання про те, які духовні плоди принесла щира молитва і пастирська опіка одного священика на Сході України. Для духовенства пізнавальною буде стаття о.Василя Зінька про матеріальне утримання священиків у минулому і сьогоденні.

У рубриці "Постаті УГКЦ" читайте про священика із Закарпаття – ісповідника віри Михайла Микулу. Наприкінці місяця святкуємо празник Воздвиження Чесного і Животворного Хреста Господнього, тому читачам корисно буде ознайомитися з роздумами бр.Ореста Дверницького ЧСВВ "Розп'ятий Христос – одне з основних таїнств християнського життя".

Сторінка для молоді окрім повідомлення про здвиг у с.Імстичево на Закарпатті дає нагоду розпочати листування між молодими християнами. Пізнати колорит Єгипту і почерпнути з духовної криниці Христової науки допоможе нашим наймолодшим читачам "Єгипетська казка" з під пера Романни Антонюк.

У вересні розпочинається не тільки навчальний рік, але й індикт, тобто церковний літургійний рік, а 21 вересня відзначаємо світлий празник Різдва Пресвятої Богородиці, тропар якого починається словами "Радійте люди й веселіться...". Отож, і ми бажаємо вам Господньої радості у новому навчальному і літургійному році.

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ПІДЛІТКИ ТА МОЛОДЬ СВІТУ ВІДНАЙШЛИ ГЛИБИННІ ІДЕАЛИ У ТРЕТЬОМУ ТИСЯЧОЛІТТІ, ЯКІ НАДАЛИ БИ ЇХНЬОМУ ЖИТТЮ ЗНАЧЕННЯ І ВАРТОСТІ.

Під кінець другого тисячоліття підлітки та молодь світу досить розчаровані та не дуже цікавляться ідеалами Євангелія. Багато з них шукали собі ідеалів у східних релігіях і нехристиянських філософських течіях. Це глухий кут і великий крок назад. Немає цін-

ніших ідеалів від Господа нашого Ісуса Христа і його євангельських засад. Молімося за те, щоб завдяки всебічному голошенню і взірцевому свідченню євангельських засад старші, підлітки та молодь світу у третьому тисячолітті знаходили вартості та сенс життя в житті та науці Ісуса Христа.

Місійний: ЩОБ НАСЕЛЕННЯ ІНДОНЕЗІЇ ШЛЯХОМ ВЗАЄМОПОШАНИ І ЗЛАГОДИ ЗБУДУВАЛО ДЕМОКРАТИЧНІШЕ І СПРАВЕДЛИВІШЕ СУСПІЛЬСТВО У ТОМУ ВЕЛИКОМУ КРАЮ.

Велика і густо населена країна Індонезія розташована на багатьох островах Індійського океану. Її спокій часто порушують міжнаціональні і міжконфесійні кофлікти. Більшість населення Індонезії живе в бідності, пригнічена багатими управителями. Молімося за те, щоб шляхом засвоєння євангельських засад любові і справедливості, суспільство у тому далекому краю ставало щораз демократичніше і справедливіше.

Місцевий: ЩОБ ПРАЦЯ ЛЮДЕЙ В УКРАЇНІ ШАНУВАЛАСЯ І НАЛЕЖНО ВИНАГОРОДЖУВАЛАСЯ.

Святий Венедикт синтезував святі монаші правила у такий вислів: *"Ora et labora" ("Молися і працюй").* Працю слід не вважати за якесь зло, щоб вижити, але як засіб для прослави Бога і будування кращого суспільства. Молімося за те, щоб усі жителі України ставилися з любов'ю та відповідальністю до праці, як до середника спасіння душі. Молімося одночасно і за те, щоб роботодавці України шанували гідність робітників і належно та вчасно винагороджували їх.

Покровитель на вересень – св. Мойсей Боговидець, 17 (4)

Мойсей був з роду Авраама, походив з покоління Леві. Коли він народився, то мати переховувала його три місяці від очей єгиптян. Одного дня поклала його у кошик і сховала в очереті. Та фараонова донька Темтуза прийшла до ріки плавати і знайшла кошик з дитиною. Вона вирішила знайти для хлопця няньку і виховати його. Хлопця назвали Мойсеєм, що означає "узятий з води". Названий син фараонової доньки жив при царському дворі. І "вивчено його всієї мудрості єгиптян, і був він сильний у своїх словах і ділах" (Ді 7, 22).

На сороковому році життя Мойсей вирішив краще пізнати своїх братів-ізраїльтян. Він часто бував там, де проживають юдеї, бачив їх важку працю, знущання єгиптян. Тому прагнув допомогти своєму знедоленому народові. Йому це не вдалося і він втік в пустелю.

Наступних 40 років жив там, пас вівці, багато молився. Господь зглянувся на свій народ і вирішив вивести його з єгипетської неволі. Одного дня Бог об'явився Мойсеєві у палаючому кущі і наказав йому домагатися від фараона волі для ізраїльського народу. Тоді Бог назвав себе Ягве, тобто "Той, що є", а також дав Мойсеєві силу робити чуда, аби фараон та ізраїльтяни повірили у те, що він говорить від Божого імені. Гордий правитель Єгипту нічого не хотів слухати про наказ Бога і почав ще більше вимучувати ізраїльтян тяжкою працею. Тоді Господь почав насилати на Єгипет різні кари: перемінив воду у кров, наслав жаб, комарів, мух, град, сарану. Фараон обіцяв відпустити ізраїльтян, але коли лихо минало, не слухав Божого наказу. Впродовж сорока років Мойсей з Божою допомогою виводив ізраїльський народ з неволі.

На горі Синай Господь дав Мойсеєві дві кам'яні таблиці з десятьма заповідями Божими.

На сороковому році після виходу ізраїльтян з Єгипту, перед самою смертю, Мойсей виголосив три урочисті промови, в яких закликав народ до повної й непохитної вірності Богові. Свою прощальну промову закінчив словами: ***"Люби Господа, свого Бога, слухай його голосу, прихилися до Нього, бо Він – твоє життя і твоє довголіття"****. Мойсей помер на 110-ому році життя.*

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ЖИТЕЛІ, ЯКІ СТАНОВЛЯТЬ У ПЕВНІЙ КРАЇНІ БІЛЬШІСТЬ, ПІЗНАВАЛИ І ШАНУВАЛИ КУЛЬТУРНЕ ТА ДУХОВНЕ БАГАТСТВО НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН, ЯКІ ЖИВУТЬ ПОРУЧ НИХ.

Місійний: ЩОБ МІСІЙНИЙ ЗАПАЛ, ЯКИЙ РОЗГОРІВСЯ НА САМИХ ПОЧАТКАХ ХРИСТИЯНСТВА, ПАЛАВ І ЗАРАЗ, НА СВІТАНКУ ТРЕТЬОГО ТИСЯЧОЛІТТЯ.

Місцевий: ЩОБ УЗАЛЕЖНЕНІ ВІД АЛКОГОЛЮ І НАРКОТИКІВ ЛЮДИ ОЗДОРОВИЛИСЯ.

Покровитель на жовтень – св. Тереса з Лізьє, 16(3)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Жадний слуга не може двом панам служити, бо він одного або зненавидить, а другого полюбить, або буде триматися одного, а другим понехтує. Не можете служити Богові й мамоні" (Лк 16, 12).

Св.Лука – євангелист убогих – тут є немов речником науки Ісусової щодо використання багатства. Слово "мамона" арамейського походження (давньоєврейський діалект) означає "матеріальні добра". У цьому випадку Ісус вживає його у негативному значенні – сукупність скарбів, які в силі заполонити те місце в серці людини, яке належить Богові. Небезпека багатства в тому, що людина може його до тієї міри полюбити, що витратить всі сили і весь вільний час для його зберігання і побільшення. Багатство стає ідолом, якому людина готова все пожертвувати. Задля цього Ісус порівнює мамону з паном, який не терпить інших панів. Ось чому вимагає Ісус безкомпромісного вибору.

"Жадний слуга не може двом панам служити, бо він одного або зненавидить, а другого полюбить, або буде триматися одного, а другим понехтує. Не можете служити Богові й мамоні".

Ці слова Ісуса не слід розуміти як засудження багатства в самому собі, але як засудження його прагнення постійного посідання першого місця у серці людини. Ісус не вимагає від усіх абсолютного убожества, навіть зовнішнього, бо, зрештою, навіть між його учнями були багаті, наприклад, Йосиф з Ариматеї. Те, чого Ісус вимагає, – це відречення від власних дібр. Потрібно вважати себе не за господаря, а за управителя дібр, які маємо. Усі земні добра належать не тільки привілейованим особам, але всім людям на світі.

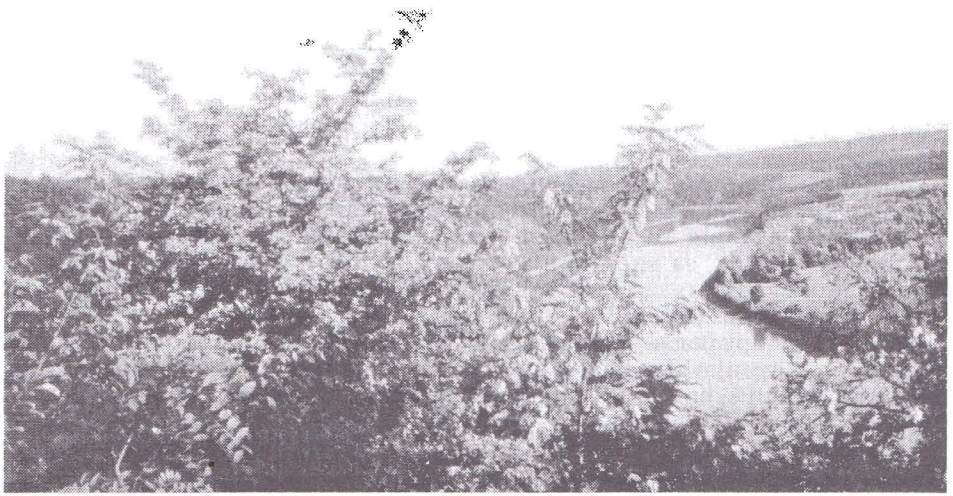

Багатство – це дуже добра річ, коли служить потребуючим, коли допомагає чинити добро, коли використовується на спільне добро, не лише як діла милосердя, але також у напрямку належного соціального розвитку. Лиш у такий спосіб можливо послуговуватися матеріальними добрами, а не стати їхнім рабом. Велика небезпека для людини – накопичення дібр для себе самого. Добре знаємо з досвіду історії, як може прив'язання до матеріальних дібр зіпсути людину і віддалити її від Бога. Ось чому для нас не є несподіванкою Ісусове рішуче "або-або": або Бог, або багатства.

"Жадний слуга не може двом панам служити, бо він одного або зненавидить, а другого полюбить, або буде триматися одного, а другим понехтує. Не можете служити Богові й мамоні".

Як практикувати це Слово у житті? Це Боже Слово не лише роз'яснює нам наше ставлення до багатства, але ще багато про що говорить. Ісус нас ставить перед альтернативою, тобто *перед вибором між Богом і мамоною*. Він виразно каже, що упродовж цілого життя маємо обирати Бога. Можливо, що ви до тих пір цього ще не зробили. Можливо, що ви часом змішали трохи віри в Бога і якусь релігійну практику, і поверхову любов до ближнього з численними малими і великими багатствами, які, по-суті, полонять наше серце. Коли щиро заглянемо в душу, зможемо побачити, що для нас нераз важливіше є праця або родина, або навчання, або розкіш, або здоров'я, або ще якісь там суто людські дрібниці, до яких ми прив'язані заради своєї вигоди, а не для прославлення Бога. Цей стан в суті відображає наше поклоніння великим і малим ідолам, які несумісні з Богом. Що робити? Постановити і сказати Йому, що не бажаємо нічого іншого, як любити Його цілим серцем, душею, силою і думкою. Опісля ми повинні намагатися практикувати цю постанову у житті. Здійснення постанови виявиться не тяжкою практикою, якщо будемо це робити щомиті, люблячи у теперішню хвилину життя все і всіх тільки заради Бога.

К'яра ЛЮБІХ

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Слава Ісусу Христу!

Через часопис "Місіонар" складають щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, св.Юді Тадею, св.Антонію за успішно складені іспити та вступ в університет Марія М., м..Львів, п.Наталя і донька Мартуся.

Вдячні Богові, за вислухані молитви св.Юді Тадею за заступництво, допомогу у складних ситуаціях життя Ольга, с.Межиріччя Сокальського р-ну; Ганна Федишак, м. Червоноград; Ольга Л., м.Львів.

Складає щиру подяку Господу Богу, нашій небесній Матері-Марії, св.Юді Тадею, св.Антонію Падевському і всім святим за ласки і добродійства, даровані нашій родині, особливо Назареві та Івану (родина Іванів, м.Миколаїв на Львівщині).

За щасливе народження дитини дякує Богу, Матері Божій, св.Юді-Тадею Галина К. з м.Львова.

РОЗП'ЯТИЙ ХРИСТОС – ОДНЕ З ОСНОВНИХ ТАЇНСТВ ХРИСТИЯНСЬКОГО ЖИТТЯ

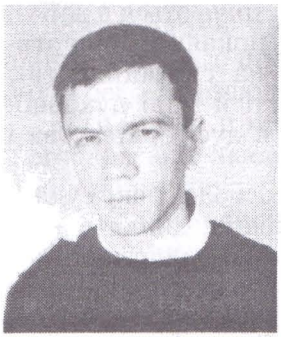

Цю правду, у яку ми, християни віруємо, заперечують різного роду нігілісти, мусульмани та представники деяких релігійних рухів та філософських течій. Один мусульманин, що вже 15 років проживає в Італії, поставив питання: "Чому християнство надає таку велику вагу фізичному стражданню?" "В ісламі, наприклад, – сказав він, – відсутнє подібне возвеличення фізичного страждання, яке не має там такого спасительного й відкупительного значення. Тому мусульманинові та іншим скептикам відповімо, що християнство вийшло від Христа і воно народилося від страждання. Так, в основі християнства стоїть пасхальна містерія, яку чудово окреслено у Божественній Літургії св. Івана Золотоустого: *"Хрест, гріб, триденне воскресіння, на небеса вознесіння, праворуч сидіння" (слід додати ще зіслання Святого Духа – прим. ред.)*. Перший суттєвий елемент пасхального таїнства – це хрест Христовий, але також і наш власний хрест, бо ж чи не сказав Господь: *"Коли хто хоче йти за мною, нехай зречеться себе самого, візьме хрест свій та йде за мною"*. Таким чином, без страждання й хреста не може бути спасіння, і, відповідно, радості спасіння.

Не можна заперечити й того, що протягом стількох століть у проповідях, молитвах, духовних настановах для тих, що йшли дорогою досконалості, робився особливий наголос на необхідності страждання, на його провидійному значенні, і постійно нагадувалось, що ми знаходимося в долині сліз і печалі. Це, без сумніву, так. Однак, тут необхідно зробити деякі уточнення. Якщо під цим розуміється, що хрест як такий і, отже, й терпіння і страждання, та не тільки фізичні, а також самопожертва мають автоматичне спасительне значення, то це стає, очевидно, хибною, і, навіть небезпечною наукою, яка викривлює первісну євангельську проповідь. Тут достатньо навести відповідний текст з Катехизму Католицької Церкви, в якому говориться: *"Бог створив нас для того, щоб ми пізнавали Його, любили Його і служили Йому в цьому житті в особі наших братів"*. Це єдиний спосіб, щоб дійсно служити Богові, і потім вічно радіти з Ним у раю. Це суттєве питання. Звичайно, Божий задум здійснюється також через нашу свободу. Однак свобода наша може перешкоджати, стримувати і, навіть, порушувати Його волю, коли ми відмовляємося від любові і спасіння, що пропонуються нам Богом.

Крім цього, ми знаємо, що задум Божий здійснюється поступово, протягом всієї історії спасіння. У посланні до римлян св.апостол Павло пише про це так: *"...бо думаю, що нинішнє тимчасове страждання є нічим в порівнянні з тою славою, яка відкриється в нас"*.

Без Христа, розп'ятого на хресному дереві, хрест не мав би жодного значення, і залишався б знаряддям ганебної і болючої смерті. Хрест без розп'ятого Христа – це лиш засіб і знамення смерті. Сам – Божественний Спаситель прийняв його тільки після тривалої боротьби, коли благав Отця "О коли б то минула мене чаша оця, але нехай буде не моя, але Твоя воля".

У монахів Кармелітів існує традиція вішати на стіну розп'яття, але без розп'ятого Спасителя, щоб воно пригадувало те, що на дорозі до спасіння необхідна й наша участь слідування за стопами нашого Спасителя. Учнем є той, що наслідує свого Учителя, який віддав життя своє на цьому дереві з любові до людей. Справжньому християнству є чужими всі види загостреного т. зв. долоризму, тобто культу страждання задля самого страждання. Будь-яка духовність без радості Духа Святого і в якій нема місця для взаємної любові та вирозуміння не є християнською любов'ю. В Євангелії наголошується на тому, що сам Христос неодноразово радувався в Дусі та й обіцяв нам дати радість досконалу, яку ніхто не зможе забрати в нас. Це засвідчив також св.ап.Павло, стверджуючи, що він сповнений утіхою й радістю, незважаючи на скорботи свої.

Через певні історичні й культурні обставини протягом багатьох віків християни більше наголошували на стражданні, скорботах, що зустрічаються в житті, на зреченні, покаянні, умертвленні тіла і на самопожертві, аніж на радості й мирі духовному, на житті в дусі братерства і надії.

Тому в тих людей, які судять про віру в Христа, дивлячись на життя і свідчення християн, часто складається враження, що наша віра гнітюча і сповнена страждань, які можуть тільки відштовхувати, а не притягати; що вона пропонує скоріше хрест, ніж Христа "розп'ятого й воскреслого" з любові до людей, і завдяки якому радість засвітилась в очах наших і продовжує світитися навіть крізь сльози.

"Завжди радуйтеся!", – закликає нас св.ап.Павло. У цьому полягає наше завдання. Отож, будемо сіяти радість довкола себе завжди і при будь-яких обставинах.

Хрест Господній – єдина надія, оскільки будь-яка інша обіцянка спасіння є марною. Хрест Христовий – символ життя, а не смерті, перемоги, а не поразки. Не біймося ж прийняти хрест у наше життя, він надасть значення радостям і скорботам та допоможе кожному перетворити своє життя в дар любові Богові і ближньому.

За матеріалами італійської католицької преси підготував
бр. Орест ДВЕРНИЦЬКИЙ, ЧСВВ,
студент Папського
григоріянського Університету

ДЕЯКІ ПОСТАНОВИ
Синоду єпископів УГКЦ у Львові 1-5 липня 2001 року:

Затвердити поділ Києво-Вишгородського Екзархату.

Затвердити канони 1-146 партикулярного права Української Греко-Католицької Церкви.

Створити при Львівській богословській академії Інститут соціяльних наук.

Синод Єпископів вітає ініціятиву видання Катехизму УГКЦ.

Провести підготовку участі молоді УГКЦ у Світовому Дні Молоді 2002 року в Торонто (Канада).

На світлині: 27 червня на львівському іподромі

Єпископи Української Греко-Католицької Церкви

ДУХОВНИЙ ОСЕРЕДОК В УЛАШКІВЦЯХ

В мальовничій долині ріки Серет, яка вливає свої води у Дністер, розкинулося село Улашківці. Над селом на правому березі ріки височіє василіянський монастир св.Івана Хрестителя – давній осередок духовності і після Зарваниці найбільше відпустове місце усього Поділля. Монастир зазнав ліквідації з боку комуністичного режиму і монахів розігнали. Церква за часів СРСР була зруйнована, а монастир доведено до жалюгідного стану.

Чернеча обитель в Улашківцях відродилася у 1990 році. Спершу настоятелем її був о.Андрій Явдощак, ЧСВВ, а тепер – о.Теодозій Крецул, ЧСВВ. Цей ієромонах надає духовну обслугу також у селі Милівці. Щороку на празник Різдва св.Івана Хрестителя в Улашковецькому монастирі відбувається відпуст. Тисячі людей приходять або приїжджають сюди, щоб помолитися перед чудотворними іконами. Цього року на відпуст приїхали вірні переважно з цілої Галичини. Вже вкотре жовківчани прибули на урочистості до цього осередку духовності на Поділлі. Благословили їх і допомогли їм в організації поїздки Протоігумен о.Йосиф Будай, ЧСВВ, о.Дам'ян Кастран, ЧСВВ та о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ, за що їм подяка.

Архиєрейську св.Літургію відправив єпископ Бучацький Іриней Білик, ЧСВВ у співслужінні численних священиків. Велично співала чоловіча хорова капела "Діброва" з м.Жовкви під орудою заслуженого артиста України Олексія Волинця. Численні вірні роз'їжджалися радісні додому і ще довго згадуватимуть перлину Поділля – Улашківці.

Іван ЛУГОВИК, головний редактор газети "Голос серця" (м.Жовква)

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ (9)

(Провінція св.Стефана в Угорщині)

Монахи Василіянського Чину на теренах Угорщини до 1940 року входили до складу Провінції св.Миколая на Закарпатті. З 1940 до 1945 рр. належали до новоствореної Провінції св.Йосафата з осідком у Маріяповчі. З 1945 року засновано нову Провінцію св.Стефана тільки для угорських монастирів. В Угорщині діяли лише два – у Марія Повчі і Гайду-Дорогу. Протоігуменом став о.Вартоломей Дудаш (ще до нині живе в Анарчі). Після угорської революції, яка була невдалою для патріотів, у 1956 році чимало греко-католиків, а також кілька монахів-Василіян емігрували до США. Останні заснували монастир у м.Матаван (штат Нью-Джерзі), який діє до сьогодні і є складовою частиною угорської Провінції. Після 1992 року о.Вартоломея Дудаша замінив на посаді Протоігумена о.Йосиф Ердеі. Після нього керував Провінцією св.Стефана о.Йосафат Шебедій. Нині знову служить як Протоігумен згаданий о.Йосиф.

На світлині: василіянський монастир у м.Маріяповч (Угорщина)

Сьогодні ця Провінція складається з десяти монахів, які проживають в монастирях у Будапешті (частина міста – Кішпешт), Маріяповчі, Матавані і Анарчі. У Маріяповчі влада віддала лише невелику частину монастиря, а у славній відпустовій церкві душпастирюють єпархіальні священики.

Покликань тут мало. Отці Василіяни крім душпастирської праці опікуються бідними і надають духовну допомогу єпархіальній семінарії та сестрам Василіянкам в Угорщині. В останні роки з'явилася надія на те, що число членів збільшиться, бо приходять до монастиря угорськомовні юнаки із Закарпаття.

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ВАСИЛІЯНСЬКІ НОВОЄРЕЇ

Як кожна родина задоволена з поповнення новим членом, так і василіянська спільнота в Україні дуже радіє з приводу висвячення новоєреїв, які покликані до служіння Богові у Провінції Найсвятішого Спасителя.

Першими св.Тайну священства отримали отці-диякони Микола́й (Володимир) Ковалишин, Юстин (Юрій) Кучер і і Сергій (Володимир) Крутовський 30 червня у василіянській церкві у м.Золочеві на Львівщині з рук Кир Володимира Ющака, ЧСВВ.

Отець Миколай (Володимир) Ковалишин, ЧСВВ народився 22 травня 1967 року у м.Золочеві Львівської обл. Має двох сестер. Після закінчення середньої школи навчався у музичному училищі м.Хмельницького у 1983-1987 рр. На новіціят у Крехові вступив 23 лютого 1992 року. Перші монаші обіти склав 21 вересня 1993 року, а вічні – 12 липня 1998 року. Навчався у Івано-Франківському теологічно-катехитичному Інституті, один рік у Львівській богословській академії. З 1993 року і до ієрейських свячень виконував різні служіння у Святоонуфріївському василіянському монастирі у Львові.

Отець Юстин (Юрій) Кучер народився 11 лютого 1958 року у м.Львові. Має брата. Після закінчення середньої школи навчався у 1975-1981 рр. у Львівському медичному інституті і здобув фах хірурга. На новіціят у Крехові вступив 13 червня 1994 року. Перші монаші обіти склав 23 червня 1996 року, а вічні – 27 травня 2001 року у Варшаві. Навчався на Папському теологічному факультеті у Варшаві, де продовжуватиме спеціалізацію – моральне богослов'я і біоетику.

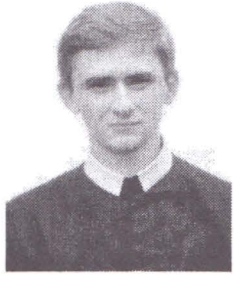

Отець Сергій (Володимир) Крутовський народився 5 грудня 1976 року у с.Білявинці Бучацького р-ну Тернопільської обл. На новіціят у Крехові вступив 27 червня 1993 року. Перші монаші обіти склав 25 червня 1995 року, а вічні – 18 червня 2000 року. Навчався на Папському теологічному факультеті у Варшаві, де продовжуватиме спеціалізацію з церковного права.

Друга група цьогорічних василіянських новоєреїв була висвячена 8 липня у Жовківському монастирському храмі. Священиче рукоположення їм уділив Кир

Єфрем Кривий, ЧСВВ з Бразилії. Це о.Роберт (Роман) Лисейко, о.Прокопій (Юрій) Лотоцький, о.Венедикт (Іван) Митник.

Отець Роберт (Роман) Лисейко, ЧСВВ народився 9 вересня 1976 року у м.Яворові Львівської обл. Має одну сестру. На новіціят у Крехові вступив 19 травня 1994 року. Перші монаші обіти склав 25 червня 1995 року, а вічні – 1 червня 2000 року. Навчався у Григоріянському Папському університеті, де продовжуватиме спеціалізацію з філософії.

Отець Прокопій (Юрій) Лотоцький, ЧСВВ народився 24 квітня 1974 року у м.Бережани Тернопільської обл. Має одного брата і сестру. Після закінчення середньої школи у 1989-1993 рр. здобув фах фельдшера у медичному училищі м.Кремінця Тернопільської обл. На новіціят у Крехові вступив 16 травня 1993 року. Перші монаші обіти склав 25 травня 1995 року, а вічні – 1 червня 2000 року. Навчався у Григоріянському Папському університеті, де продовжуватиме спеціалізацію з морального богослов'я.

Отець Венедикт (Іван) Митник, ЧСВВ народився 25 червня 1974 року у с.Долобів Самбірського р-ну на Львівщині. Має двох братів, один з яких священик УГКЦ. Після закінчення середньої школи у 1989-1993 рр. здобув фах техніка-будівельника у Львівському житлово-комунальному технікумі. На новіціят у Крехові вступив 16 травня 1993 року. Перші монаші обіти склав 25 червня 1995 року, а вічні – 19 серпня 2000 року. Навчався на Папському теологічному факультеті у Варшаві.

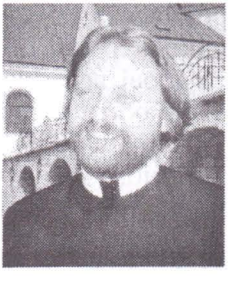

Отець Корнилій (Віктор) Яремак. 11 серпня під час Архиєрейської Літургії у василіянській церкві Христа Царя у Івано-Франківську владика Софрон Мудрий,ЧСВВ уділив ієрейські свячення о.диякону Корнилію (Віктору) Яремаку, ЧСВВ.

Він народився 17 січня 1972 року у с.Радча Тисменицького р-ну на Івано-Франківщині. Має брата. У 1992-1993 рр. навчався у Івано-Франківському теологічно-катехитичному Інституті. На новіціят у Крехові вступив 16 травня 1993 року. Перші монаші обіти

склав 28 серпня 1995 року, а вічні – 21 квітня 2001 року в Загребі. Останні шість років навчався у Філософсько-теологічному інституті отців Єзуїтів у Загребі (Хорватія). Співпрацює з редакцією часопису "Місіонар" і ТРК "Милосердя і час". Продовжуватиме спеціалізацію "мас-медіа" у духовному закладі у Римі.

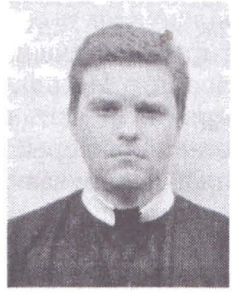

Отець Олексій (Євген) Горобець. Собор св.Юра у Львові, 14 серпня. У цьому архикатедральному храмі нашої Церкви був висвячений на священика главою УГКЦ Блаженнішим Любомиром Гузаром о.диякон Олексій (Євген) Горобець.

Він народився 26 жовтня 1975 року у м.Ачинську Красноярського краю Російської Федерації. Батьки переїхали до України, до Кіровограда. Під час навчання у школі здобув фах баяніста. У 1992-1993 рр. навчався у Івано-Франківському теологічно-катехитичному Інституті. 9 листопада 1993 року вступив на новіціят у Крехові. Перші монаші обіти склав 28 серпня 1995 року, а вічні – 18 червня 2000 року. Навчався на Папському теологічному факультеті у Варшаві. Це третій василіянський новоієрей за останні десять років зі Сходу України. Його направили на першу пасторальну працю до Дніпродзержинська.

Крім вісьмох згаданих новоієреїв у василіянській Провінції в Україні виконують своє служіння ще п'ять отців-дияконів. Два з них – о.д.Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ і о.д.Натанаїл Гарасим, ЧСВВ, які невдовзі будуть висвячені на священиків.

ПРИМІЦІЇ

Під словом "приміція" слід розуміти першу Службу Божу, яку відправляє нововисвячений священик в певній місцевості. Цього разу ведемо мову про о.Роберта Лисейка, ЧСВВ і о.Корнилія Яремака, ЧСВВ.

На світлині: святково зодягнені діти супроводжують новоієрея о.Лисейка, ЧСВВ у вінку з рідної хати аж до храму.

У Яворові 29 липня при гарній погоді відслужив свою приміцію о.Роберт Лисейко, ЧСВВ. З ним співслужили ще п'ять отців Василіян та

о.парох Петро Зеленюх. Проповідь виголосив о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Отець-новоієрей після св.Літургії уділив новоієрейське благословення батькам, рідні та численним вірним.

Радча, 12 серпня. Наступного дня після свого ієрейського свячення, яке відбулося у Івано-Франківську, о.Корнилій Яремак, ЧСВВ відслужив приміцію у храмі рідного села. З ним співслужили чотири отці Василіяни і багато інших священиків. Проповідь виголосив о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Храм виявився замалим, щоб прийняти всіх вірних, до яких звернувся з подячним словом сам отець-новоієрей, який уділив усім своє новоієрейське благословення і подарував пам'ятні образки.

НОВА ГЕНЕРАЛЬНА УПРАВА СЕСТЕР ВАСИЛІЯНОК

Під час Генеральної капітули в Римі у липні цього року обрано **сестру Альфонсу Домович** із США новою генеральною настоятелькою монахинь Василіянок на шість років. Її заступницею (вікарією) обрано **с.Марію Розмаринович**, також із США. Служіння головних дорадниць виконуватимуть **с.Маріела Родчин** з Аргентини, **с.Йосафата Бубняк** з України і **с.Йосифа Шімова** зі Словаччини (Пряшів). *Їх пізнати на спільній світлині по тому, що мають квіточки на габітах.* Новій Управі редакція часопису "Місіонар" бажає щедрого Божого благословення на многії і благії літа!

На світлині: учасниці Генеральної капітули сестер ЧСВВ у Римі 2001 р.Б..

СЕСТРИ СЛУЖЕБНИЦІ НА БАЛКАНАХ

На світлині: під час облечин в с.Імстичево

Сестри Служебниці на території колишньої Югославії вірно служать Господеві вже з 1906 року. Тоді прибули вони до м.Кріжевці, де обслуговували єпархіальну резиденцію і катедральний храм, а згодом ще малу семінарію. До сьогодні монахині виконують подібну роботу, але вже у Загребі, столиці Хорватії. Найплідніше вони працюють у північній частині Сербії – Воєводині, де сьогодні є найбільше греко-католиків на тих теренах. Осередок Провінції св.Йосифа знаходиться у великому селі Руський Керестур. До нинішнього року це була віце-Провінція, а 8 грудня цього року офіційно набуде статусу Провінції з того приводу, що в останні роки число монахинь суттєво збільшилося. Ця Провінція має свої осідки за межами Югославії, зокрема в Мукачеві та Ужгороді, Римі (Колегія Покрова Пресвятої Богородиці) та Лондоні. Інформуємо про деякі важливі події з життя цієї Провінції:

В Україні

Беатифікація

25 сестер цієї Провінції побували на епохальній події – під час візиту Святійшого Отця в Україні та були присутні під час проголошення блаженними сестер Служебниць Йосафати і Тарсикії. Вони теж брали участь у подячних торжествах з цієї нагоди у Львові, Кристинополі та Жужелянах.

Облечини

У неділю, 8 липня, у с.Імстичево Іршавського р-ну на Закарпатті облеклися у рясу сестер Служебниць чотири кандидатки, які таким чином стали новичками. Це Домініка Алла Щербей, Дам'яна Наталія Саноцька, Євсевія Оксана Мудранинець, Луїза Юлія Кіт. Обряд облечин здійснили владики Іриней Білик, ЧСВВ та Юрій Джуджар, які, до речі, і очолили Архиєрейську св.Літургію у співслужінні численних отців Василіян та численних священиків. Крім облечин, того дня посвятили вони новоспоруджену каплицю разом із джерелом.

В Югославії

Перша Провінційна капітула

Вона відбулася 16-18 липня цього року у с.Руський Керестур. Очолила її сестра Егідія Анісія Пастух, заступниця Головної настоятельки з Риму. На капітулі обговорено чимало питань з життя і перспектив Провінції. Обрано три сестри, з яких Головна управа цього Згромадження обере провінційну настоятельку – с.Юлія Анастасія Бойчук, Вероніка Анна Ґралюк та Надія Марія Воротняк. З шести сестер провінційна управа обере також трьох дорадниць нової провінційної настоятельки.

Реколекції

Наприкінці липня всі сестри і новички Провінції св.Йосифа відбули цьогорічні реколекції під проводом о.Мартина Хабурського, ЧСВВ. Перша група наприкінці липня у Руському Керестурі, а друга – на початку серпня у Горґоші.

Ювілей парохії

Найбільша і найстарша парохія Крижевської греко-католицької єпархії – це Руський Керестур. Там з 4 по 6 серпня відзначено 250-ліття існування парохії св.Миколая. В ювілейних торжествах взяло участь сім єпископів, біля тридцяти священиків, багато монахинь і вірних, серед яких чимало науковців. Програма святкувань складалася з цілоденної наукової конференції, двох святкових концертів, двох Архиєрейських Літургій, вистави та ін. Змістовну доповідь про життя і служіння сестер Служебниць у цій парохії виголосила с.Михаїла Воротняк, провінційна секретарка. Монахині працюють у Руському Керестурі з 1927 року і крім провінційного дому провадять повністю дім перестарілих.

Вічні і тимчасові обіти

На празник Успіння Пресвятої Богородиці (у Руському Керестурі свята за новим стилем) склала професію вічних обітів с.Славомира Павліна Воротняк, а вдруге відновили свої тимчасові обіти сестри Христофора і Миколая. Перші св.обіти склала с.Бернадета Ліляна Юрчук.

Генеральна візитація

З 14 серпня Головна настоятелька с.Дженес Солюк розпочала чергову генеральну візитацію сестер Служебниць Провінції св.Йосифа, яка триватиме більше двох тижнів.

Вона разом із сестрами дякує Господеві за надзвичайно добрий розвиток цієї Провінції, число членів якої збільшилося завдяки численним новим покликанням з України. Невдовзі після закінчення ремонтів вступні випробування (кандидатура) цієї Провінції буде вже не в Мукачеві, а в Ужгороді, а новіціят – у Вербасі (Югославія).

Отож, у двері Ужгородського монастиря (вул.Малинова, 15) можуть стукати дівчата, які бажають посвятити своє життя Богові під гаслом сестер Служебниць: **"Слава Богу, честь – Марії, нам – мир".**

Новіціят української Провінції Співстраждання Матері Божої сестер Служебниць знаходиться у м.Жовква (вул.Шевченка, 24).

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ВШАНУВАННЯ БЛАЖЕННИХ СЕСТЕР СЛУЖЕБНИЦЬ

27 червня цього року Святійший Отець Іван Павло II проголосив блаженними двох сестер Служебниць: с.Йосафату Гордашевську, співзасновницю Згромадження СНДМ і с.Тарсикію Мацьків, мученицю за віру.

Блаженна Йосафата (Михайлина) Гордашевська народилась 20.XI.1869 року у Львові в багатодітній родині. У вісімнадцять років вирішила посвятити своє життя Богові. При облеченах прийняла монаше ім'я Йосафата. У 1892 р. сестра Йосафата спільно з о.Єремією Ломницьким, ЧСВВ і о.Кирилом Селецьким в Жужелі, неподалік Кристинополя, заснували Згромадження сестер Служебниць Непорочної Діви Марії. Монахині опікувались хворими, дітьми в садочках, навчали молодь і старших засад християнського життя, шили церковні ризи, дбали про красу храмів.

Святість сестри Йосафати полягала в тому, що вона виконувала свою щоденну працю з любов'ю і посвятою, перебувала в постійній злуці з Ісусом, ревно служила Церкві і своєму народові.

Преподобномученица с. Тарсикія (Ольга) Мацьків належить до наймолодших мучеників за віру. На 25 році життя вона відійшла у вічність, де отримала вінок слави від Господа.

Вона народилась 23 березня 1919 року в м. Ходорові Жидачівського району на Львівщині. Коли їй виповнилось 18 років вона вступила в Згромадження сестер Служебниць. 4 вересня 1938 року Ольга облеклась в монашу рясу і прийняла монаше ім'я Тарсикія. Сестри полюбили її за добре серце, веселу вдачу, прагнення завжди прийти на допомогу. Духовним провідником с.Тарсикії був о.Володимир Ковалик, ЧСВВ. Перед наступом більшовиків вона склала обітницю на руки свого духовного провідника, що жертвує своє життя за навернення Росії, а також за святу католицьку віру. Важкі випробування довелось перенести сестрам у роки воєнних лихоліть. 17 липня 1944 року почався наступ радянських військ на Кристинопіль. Сестри сховались в пивниці під будинками. Падали бомби, дрижала земля. Зранку 18 липня на фірті задзвонив дзвінок. Сестра Тарсикія, думаючи, що прийшов отець відслужити Службу Божу, побігла відчиняти двері фірти. Раптом почувся потріл і с.Тарсикія впала мертвою.

Святійшим Отцем під час перебування в Україні було також благословлено ікону блаженних сестер Служебниць Йосафати і Тарсикії, яку урочисто представили Головна настоятелька Згромадження сестер Служебниць НДМ Дженіс Солюк та Провінційна настоятелька Марта Козак.

В храмі Преображення Господнього м.Львова 28 червня було відслужено урочисту Архиєрейську подячну Святу Літургію за участю багатьох владик і священиків з діаспори і України. На ній були присутні сестри Служебниці з різних Провінцій багатьох країн світу. Під час Літургії гарно співав хор сестер Служебниць НДМ.

В театрі Прикво м. Львова та Народному домі "Просвіти" м. Жовкви сестри і новички Згромадження НДМ поставили гарну виставу про с.Йосафату Гордашевську і перших кандидаток монастиря, який діяв в с.Жужеляни на Львівщині. Роль с. Йосафати майстерно зіграла с. Тадея Кланца, СНДМ.

На світлині: Сестри Служебниці різних Провінцій, владики і священики УГКЦ після урочистої Архиєрейської Літургії у м.Червонограді на Львівщині.

Продовжились торжества в м.Червонограді (колишній Кристинопіль), де колись провадили свою апостольську працю блаженні сестри Йосафата і Тарсикія.

На центральній площі міста 29 червня було відслужено величаву Архиєрейську Святу Літургію з участю Преосвященніших владик і багатьох священиків з діаспори і України. З словами вітань до присутніх звернувся Преосвященніший єпископ Сокальський Кир Михаїл Колтун, ЧНІ. Зворушливим було слово Преосвященнішого владики емерита Кир Софрона Дмитерка, ЧСВВ з Івано-Франківська, який склав подяку Богові за дар утвердження віри в нашому народі, за наших блаженних, за мучеників та ісповідників віри, а також закликав всіх до глибокої посвяти і наслідування прикладу блаженних сестер Йосафати і Тарсикії. У кінці св.Літургії була посвячена ікона блаженних сестер і величаво процесійно занесена для прилюдного почитання у василіянський храм св. Юра м.Червонограда.

А потім було відправлено подячне богослужіння на місці поховання с.Йосафати Гордашевської. Учасники урочистостей відвідали також виставку про початки створення Згромадження сестер Служебниць, яка була гарно представлена в музеї м. Червонограда.

Завершились святкування в с. Жужеляни – колисці, де було засновано Згромадження СНДМ. На честь блаженної с.Йосафати відслужено молебень. Мелодійно гарно линула пісня, присвячена с.Йосафаті "Засіяла в Жужелі зірниця" на слова і музику с.Єремії Іванишин, Служебниці НДМ.

Жителі с.Жужелян у невеличкій церковці радо зустрічали сестер Служебниць, які провадять сьогодні свою місійну працю у 16 країнах світу.

Знову і знову присутні підносили свої серця до Господа, щирі молитви і пісні вплітались у вінок слави та подяки Богові за українських блаженних, які моляться в небі за рідну Церкву, наш народ, за нові ревні покликання до монашого стану.

Ольга КРАК

БУДІВНИЦТВО ЦЕРКВИ У ПОКОТИЛІВЦІ

Ми вже неодноразово писали про жертвенну душпастирську працю о.Онуфрія Репецького, ЧСВВ у смт.Покотилівка біля Харкова. Отець Онуфрій прибув до Покотилівки як на неорану ниву і перший почав там душпастирювати. Цього разу з радістю повідомляємо, що майбутній храм вже будується. Просимо молитися за найшвидше завершення будівництва. Хто може матеріально допомогти, то подаємо розрахункові рахунки:

Покров Пресвятої Богородиці УГКЦ
Код 25178029
Ленинский ТОБОХОКБ Приватбанк, МФО 351533
Р/р №26007278079001 (гривні), №26006278079002 (долари США), №26004278079015 (німецькі марки).
Заздалегідь щиро дякуємо.

До речі, подаємо до відома те, що після приходу о.Онуфрія, ЧСВВ засновано у Покотилівці і православну церкву Московського патріархату, а також контемплятивний (закритого типу) монастир римо-католицьких сестер Кармеліток, в якому проживає десять монахинь. У самому Харкові є ще один греко-католицький парох о.Микола Семенович, який отримав дозвіл на будівництво церкви і благословення Києво-Вишгородського екзарха, але як урядові, так і деякі церковні кола перешкоджають у цьому намірі. Просимо молитися за здійснення намірів о.Миколая.

На світлині: фундамент і цокольний поверх церкви Покрова Пресвятої Богородиці УГКЦ (смт.Покотилівка)

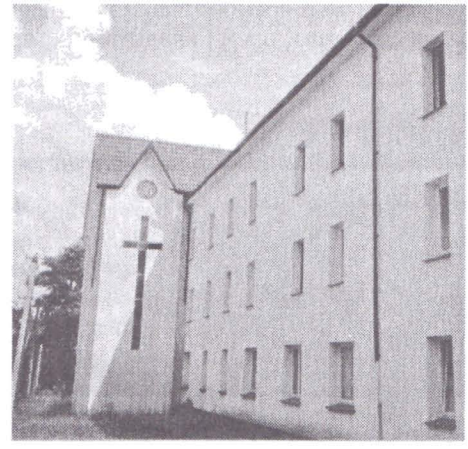

На світлині: римо-католицький монастир сестер Кармеліток (смт.Покотилівка)

ВАСИЛІЯНСЬКА СПІЛЬНОТА

"І хто того не знає, що людина – це створіння товариське й суспільне, а не дике і самітне? Нема речі, яка більше відповідала б нашій природі, як спільність життя, взаємна допомога і любов у людей!" (св. Василій Великий)

Так, монастир – це школа любові. Вчимося любити молитву, працю, науку. Але теж вчимося любити один одного щирою, надприродною любов'ю так, як нас полюбив Христос. Тоді буде видно, що ми Його учні. Тому в монастирі ми творимо одну духовну родину, "де один батько, який наслідує Небесного Отця; де багато синів, які намагаються один одного перевищувати любов'ю до Настоятеля; синів, що між собою є однодушні, батькові ж виявляють пошану чеснотою..." (св. Василій Великий "Монаші науки").

Св. Василій Великий – славний знавець Святого Писання, був зачарований євангельським способом життя і бажав його відобразити. Тому він організовував спільноту монахів, в якій найвищим законом повинна бути любов, спільність і одність через діяння Св. Духа. Він захоплений, особливо таким євангельським способом життя, як його практикувала первісна єрусалимська громада, на яку він багато разів покликався. В першій християнській громаді ніхто не був у злиднях, але "усе було спільним" – "одне серце і одна душа, спільне ламання хліба, спільна молитва, радість і простота серця" (о.Діонісій Ляхович, "Історія спасіння").

Спільне життя прекрасне, але не всім легко приходиться ввійти у нього цілим серцем. Тут потрібно молитви і терпеливості, адже ми всі різні, і кожний з нас зобов'язаний зберегти "своє обличчя"; одначе мусить пристосувати свою індивідуальність до вимог спільного життя, пізнаючи добрі прикмети співбратів, зважаючи на різниці походження, привички й світогляд, бо вони можуть і повинні бути також джерелом духовного збагачення. Так вчать Конституції нашого Чину. Тому-то в монастирі збираємося на спільні наради й розмови, обмінюємося знанням і досвідом; радіємо своїми здобутками, турбуємося спільним горем і невдачами; стараємося, щоб між старшими і молодшими

На світлині: Крехівський монастир отців Василіян.

був тісний зв'язок. А основою спільного життя є вірне і точне зберігання святих Правил.

Якщо ми творимо одну родину, то кожний почувається відповідальним за добро Чину. Хто в цих речах не захоче поступати вперед, ніколи не буде почуватися відповідальним за добро Церкви і свого народу.

о. Василь МЕНДРУНЬ,ЧСВВ,
магістр Крехівського новіціяту

* * *

Продовжуємо друкувати "Історії покликань". (Мова оригіналу збережена!).

Історія покликання №10

Історія мого покликання, по суті, дуже проста і коротка. Все почалося з того, що я в 1994 році отримав святу Тайну Хрещення з рук о. Йосифа Будая... Саме тоді я відчув якусь силу. Тоді я ще не зрозумів, що це є. Але згодом мене потягнуло в монастир. Не маючи ще середньої освіти (тоді я закінчив 10 клас), в мене починається духовне піднесення і я вступаю в УМХ і в Апостольство Молитви; ходжу в гурток Вівтарної Дружини під проводом бр. Миколая Ковалишина в церкві св. Онуфрія. Одного разу на лекціях бр. Миколай вперше згадав про малу василіянську "духовну семінарію" і я по щасливому збігу обставин попадаю в м. Кристинопіль; там я здобуваю середню освіту, а паралельно духовне піднесення. Саме там я остаточно для себе вирішив: іду в монастир. І ось я зараз знаходжуся в новіціятському домі в Крехові.

Надіюся, що Мати Божа з своїм Пресвятим Сином допоможуть мені витримати в доброму.

Історія покликання №11

Я, ..., вступив до Василіянського Чину св. Йосафата, бо мене захопила книжка про життя святого Йосафата, в якого теж пробудилася в серці Божа Ласка. І мені прищепив св. Йосафат любов до Церкви, Бога, молитви... . Ось з такої причини вступив я до Василіянського Чину, щоб у своїх молитвах і покорі до Бога вимолити спасіння.

Історія покликання №12

Покликання до чернечого життя вперше відчув я у 1993 році. На переміну мого способу життя і думання відчутно подіяв приклад отців і братів василіян. Відповідаючи на заклик Христа, вступаю до богословського ліцею, після якого мав намір вступити до монастиря. Говорять, що терпіння і випробування виховують і скріплюють покликання. Тепер, дивлячись на пройдені роки свого ще дуже маленького життєвого шляху, в цьому ще раз переконуюсь. Всяко було в часі трьох років навчання: і терпіння і радощі, упадки і піднесення; та мабуть усі ці події скріпили моє покликання.

Хочу скласти велику подяку Христу та Богородиці за їх великий дар. Рівно ж вельми вдячний нашим Дрогобицьким отцям василіянам о.Лаврентію Івасечку та о. Віталію Лотоцькому за духовну підтримку і поради. Дуже дякую і батькам за їх розуміння і молитву.

Господи, дай мені витримати в Твоїй ласці до кінця.

ХТО ВИТРИМАЄ ДО КІНЦЯ, ТОЙ СПАСЕТЬСЯ

З самого ранку у кімнаті священика спрацював дзвінок. Вийшовши на вулицю, отець побачив перед собою жінку похилого віку:

– Прошу отця, пробачте, що я так раненько прийшла.

Худенька жінка Стефанія почала витирати сльози. Уста її все ще тремтіли. Чи від хвилювання, чи від горя, вона не могла пояснити причину свого приходу. Отець її заспокоїв і вона продовжувала:

– Не досить того, що я хворію, а тепер ще й чоловік захворів. Таке нещастя: у нього гангрена на нозі. Він як почув про ампутацію, не може ніяк заспокоїтися. Боїться, що залишиться без ніг. Він зараз у розпачі, а я переживаю за нього, щоб він з собою щось не зробив, тому ваша допомога потрібна. Можливо, поговорите з ним чи молитву прочитаєте.

– Почекайте хвилинку, я візьму Святі Тайни, його не можна залишати, – говорив спокійно отець.

Священик зі старенькою жінкою подались до лікарні. Ранкова літня свіжість свідчила про те, що день буде погідний. Невдовзі отець переступив поріг лікарні разом зі Стефанією.

Хворий чоловік їх не чекав. Він був виснажений недугою і не звертав на них уваги. Та тут дружина звернулася до нього:

– Ось священик прийшов, посповідайся і тобі полегшає.

Важко застогнавши, хворий відвернув голову.

– Йосифе, Йосифе, чуєш, священик хоче з тобою поговорити. Я привела його для того, щоб тобі допоміг. Я цілу ніч переживала, хоч тепер не роби мені прикрості.

Отець тримав у руках Святі Тайни і просив Божої ласки для хворого. Та чоловік глянув на нього і знову відвернувся.

– Не відвертайся, я тебе прошу, – благала жінка. – Навіть лікар говорив, що надія тільки на Бога.

– Чого ви причепилися до мене? Бога шукаєте, коли ноги відрізають. Що тут допоможе ваша молитва? – бурмотів хворий.

Священик попросив жінку їх залишити. Потім із співчуттям почав розпитувати хворого:

– Мабуть, ця ніч важкою була для вас? Хоч трохи спали?

Йосиф повернув голову, показав свою набряклу посинілу ногу, промовивши:

– Цілу ніч відчував страшні болі. Весь час у голові роїлися думки: як ситий голодного не розуміє, так здоровий хворого. Люди ходять, а я бездіяльний і, навіть, не знаю, куди цю ногу покласти. Лікарі вимагають згоди на ампутацію, а я не знаю, що мені робити. Бо жити хочеться, але сили зносити болі не вистачає. Цього ви не зрозумієте. Скоріше це все би закінчилося. Я колись не дуже довіряв Богові, а тепер ще більше мене опанувала зневіра: Чим я прови-

нився перед Богом? Чому Він мене так тяжко карає? Поясніть, духовний отче, – говорив він.

– Ви пережили в цю ніч як тілесні, так і душевні терпіння. Ви помиляєтеся, що про Вас всі забули – і Бог, і люди. Він хоче достукатися до вашого зболеного серця. Саме Богові треба довіритися. Спробуйте і переконаєтеся. Ви від цього нічого не втратите, а, навпаки, скористаєте, бо тільки той, який ніс хрест і на ньому помер за нас, може Вам допомогти нести свій. Христос прийшов на цей світ не усунути терпіння, а співтерпіти з нами. Христос не нарікав, не бунтувався, а неодноразово промовляв: "Не моя, а твоя воля нехай буде, Отче". Христос є лікарем душ і тіл, Він і вашу душу полікує, прощаючи Вам гріхи у св.Тайні Сповіді та накормить своїм Пресвятим Тілом і Кров'ю у св.Причасті.

– Лікарі говорять про операцію, а ви, отче, про Сповідь та св.Причастя, то що є важливіше? – розгублено запитав Йосиф.

– Найбільшим даром від Бога для нас є життя, і не лише земне, але й вічне. Найдорожче, що маємо – це душа. Тому Син Божий прийшов на світ, щоб спасти людські душі від вічного нещастя: *"Бо не послав Бог у світ Сина світ засудити, лише ним – світ спасти"* (Ів 3, 17). У тому числі мою і вашу. Тому від святої Сповіді ніколи не можна відмовлятися, а при першій нагоді слід користати з неї.

Врешті хворий погодився на сповідь, яка була щирою і доброю. Він сповідався з цілого свого життя. На очах блищали сльози жалю за гріхи. В ту хвилину до палати ввійшла Стефанія, її лице заясніло від радості. Отець промовив до хворого:

– Ви зустрілись в особливий спосіб з Христом. Він не тільки вам простив, але освятив своєю благодаттю. А зараз приймете Пресвяте Тіло і Кров Господа і Спаса нашого Ісуса Христа. Після цього уділю ще св.Тайну Оливопомазання. Операція не стане для вас тоді небезпечною.

Коли священик уділяв ці дві св.Тайни, Стефанія з великою побожністю молилася за оздоровлення свого чоловіка.

Хворий заспокоївся. Лагідність і покірність влилася в його душу.

– Найбільшим нещастям є втрата Бога, а найбільшим щастям – віднайти його, – так після короткої мовчанки священик підсумував цілу розмову з Йосифом. – Після операції я обов'язково прийду навідати вас.

У палату увійшли лікар з медсестрою.

– Отче, благословіть на операцію, на яку я погоджуюсь, – говорив спокійно хворий. Священик в присутності медиків благословив його знаком хреста.

Після ампутації ноги гангрена прогресувала на другій нозі. Без ніяких вагань Йосиф погодився на ампутацію другої ноги, повторюючи:

– На все воля Божа.

Священик відвідав хворого Йосифа, коли вже його виписували з лікарні. Біля нього стояв візочок, який замінив йому ноги. На столику було небагато речей і між ними – св.Євангеліє невеликого формату. Хворий був спокійний і навіть усміхнувся:

– Я вже тепер набагато легший.

Дружина обходжувала його з великою увагою. Він був задоволений, що повертається до свого дому. Священик одобрював його мужність і підбадьорував:

– У вас буде багато друзів. Ви ще потрібні дітям, внукам, сусідам, так і всім парафіянам нашої парафії. Ви всім доведете, що з Богом стали мужньою людиною і перемогли зневіру. Тримайтеся, від сьогодні я з вами теж буду прителювати. З Богом ...

Повернувшись додому, Йосиф, незважаючи на свій сімдесятип'ятирічний вік, виконував всю ручну роботу, яка була йому під силу. Щонеділі та у свята помітно було у храмі Стефанію і Йосифа на візочку, які приступали до св. Причастя.

Одного разу Йосиф запитав:

– Отче, а можливо, мені не потрібно з'являтися між людьми, адже ж не всім подобається моє каліцтво?

– Що ви, добродію! Навпаки, ви подаєте добрий приклад, як треба любити Бога, Церкву, свою парафію, навіть будучи інвалідом. Прошу Вас приймати св.Причастя в намірі за нашу Церкву і Україну.

Йосиф, усміхнувшись, подякував за пораду. Його благородне обличчя, високе чоло і спокій добрих очей вказували на те, що він людина великої віри і духа та спонукали односельчан до кращого християнського життя. Коли його хто-небудь запитував, чи не набридає йому таке життя, він відповідав:

– Ніколи. Попри всі болі сприймаю свій хрест. Молюся до Бога за те, щоб мої діти і внуки були порядними християнами.

Через рік Йосиф пережив смерть своєї дружини та не залишився самотнім. Чотири сини, багато внуків були завжди для нього радістю.

– Я думав, отче, – говорив одного разу Йосиф, – що буду зайвим у своїй родині, а виявляється, що до мене з більшою повагою ставляться. Немає часу нудьгувати. Читаю Святе Письмо, газети, журнали і щоденно відмовляю вервицю. О, це велика сила. Я ніколи не думав, що віруючій людині настільки легше долати труднощі.

– Ось бачите, який добрий приклад подаєте іншим, що без обох ніг даєте собі раду і можете бути корисними для інших. А є люди, яким нічого не бракує, а собі не можуть дати раду.

У річницю смерті Стефанії після Служби Божої Йосиф зізнався у колі рідних та знайомих:

– Завдяки моїй дружині, яка вже у Бозі спочиває, я став іншим.

Відчуваю, що Христос мене любить. Вона навчила мене молитися на вервиці і під час безсонних це роблю. Живу в надії, що у вічності зустрінусь з нею і всіма добрими людьми. А ще молюсь за таких калік, як я, що набагато більше страждають. Зокрема за тих, які не пізнали вартості християнського життя.

Більше двох років своєю мужністю надихав Йосиф вірних парафії на інвалідному візку. Завжди привітний, він бажав з кожним поговорити. Настало свято Успіння Божої Матері. Ще до обіду Йосиф був на Службі Божій, приймав святе Причастя, а пізніше, коли було посвячення зілля, тримав у руці декілька квіточок на честь Успіння Пречистої Діви Марії.

Після обіду Йосиф своїм візочком виїхав на свій город. Живописний ставок, фортечні мури славного Барського замку, а над ними синє небо. Відмовляв вервицю і заснув назавжди. Йосифа у своєму візочку у церкві на Вечірні не було. Всі довідалися, що Господь покликав його до вічності. Без зойку, без нарікання, а з тихою молитвою, під лагідний спів церковної пісні йшли за труною чотири сини свого батька, уся інша родина, знайомі та друзі.

Йосифа не стало, та його добрий приклад залишився в пам'яті вірних Барської парафії. І ще до сьогодні він є "світлом для світу".

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

УТРИМАННЯ СВЯЩЕНИКІВ

Священство встановлено самим Богом – це визнають як у Католицькій, так і в Православній Церкві. Нині часто говоримо про його роль і обов'язки, висловлюємо різні думки щодо його утримання. Автор цих рядків розгляне священство у вченні Старого і Нового Завітів та висвітлить деякі його сучасні аспекти.

Старозавітнє священство

У ізраїльському народі священиками ставали чоловіки з племені леві і звалися левіти. Точні приписи утримання священичого стану містяться у таких старозавітніх книгах як Левіт, Числа і Второзаконня.

Священиком з великої букви вважався Мелхіседек, а опісля Арон, брат Мойсея. Тому нащадки Аронові належали до священичого роду. У книзі Левіт читаємо: *"Аронові сини приноситимуть її (офіру – прим.ред.) Господеві перед жертовником. ...Решту ж її їстимуть Арон та сини його, прісною їстимуть її в святому місці... Не можна пекти її заквашеною"* (Лев 6, 7-10). У цій же книзі читаємо ще: *"...шкура жертви всепалення, що він її приніс, буде йому, священикові"* (Лев 7,8). Ці та інші приписи у книгах Старого Завіту уточнюють спосіб служіння і утримання священиків.

На світлині: Свята Тайна Подружжя – одно із Таїнств, які уділяє священик

Встановлення десятини. У вибраному народі священичий рід не отримав в спадщину землі, натомість усі племена повинні були платити десятину з усіх прибутків. У 19 главі книги Чисел довідуємося про те, що леві отримали від Господа у спадщину всі десятини Ізраїля. У 14 главі книги Второзаконня є заохочення для всіх сплачувати десятину, тому що Господь вибрав Арона на свою службу. Ця книга містить ще славний вислів: *"Не зав'язуй рота волові, який молотить"* (Втор 25,4). Подібні думки містяться у першому посланні св.ап.Павла до коринтян. Він ще додає, що ті, які біля святого працюють, то їдять зі святого... Мають частку з жертовника ті, які проповідують Євангеліє, і це з повеління самого Господа... (пор.1 Кор 9,14).

Новозавітнє священство

Ісус Христос установив та точно визначив завдання та роль священства в Церкві, яку заснував. Воно має три ступені: єпископ, священик і диякон. Перший вважається наслідником апостолів, а його помічниками є священики і диякони.

Св.ап.Петро, якому Божественний Спаситель сказав, що він скеля і на ній буде збудована Церква, звертався до своїх помічників-священиків: *"Пасіте довірене вам Боже стадо, доглядаючи за ним не примусово, а добровільно, по-Божому; не для лихого зиску, а доброхіть, і не як пануючі над вибраними, але бувши зразком для стада. І як з'явиться архипастир, отримаєте нев'янучий вінець слави"* (1 Пт 5, 2-4). Св.ап.Павло, пишучи Тимотеєві, який був єпископом на острові Крит, наголошував, аби єпископ не був грошолюбом, а диякони не піддавалися брудному зискові (пор. 1 Тм 3, 3-8).

В першому столітті проводилися добровільні збірки на потреби священиків і бідних (пор. 1 Кор 16,1; 2 Кор 9,1). Св.Павло закликає до солідарності

такими словами: *"...поки маємо час, робім добро всім, а зокрема рідним у вірі"* (Гал 6,16).

У цьому контексті наголосимо на тому, що священик не є якимось ремісником чи службовцем, а свого роду апостолом і навіть пророком. В Євангелії читаємо про те, що Ісус Христос не дозволяв їм брати дві одежі, грошей в запас та ін. Другий Ватиканський Собор радить священнослужителям не бути тягарем для свого стада. Це, на нашу думку, зовсім слушно і справедливо. Тому чимало священиків, крім пасторальної праці, викладають у школах, виховують дітей та ін.

Сьогодні у Католицькій і Православній Церкві є певні проблеми, пов'язані з одруженим духовенством. Люди нарікають, що отці від них вимагають грошей або забирають церковні гроші на утримання власної сім'ї. Священик має в першу чергу дбати за духовне добро парафіян, незважаючи на те, чи вони щось заплатили, чи ні. Проте очевидним є те, що родина священика мусить за щось жити. Його видатки немалі, бо часто їздить в різних душпастирських справах, телефонує, приймає гостей, тощо. Тоді виникають дві можливості для утримання священичої сім'ї.

Перша – запровадити десятину, як і у євреїв (зрештою, і у нас це було, свідчення чому Десятинна церква у Києві). *Друга* можливість – утримання сім'ї за рахунок праці їмості. Наприклад, митрополит А.Шептицький поставив умову, щоб богослови одружувалися з дівчатами, які мали фах дантиста, акушерки, медсестри, вчительки, тощо. Сьогодні ми би ще могли додати до цього переліку фах бухгалтера, диригента, катехита, журналіста, юриста, тощо.

З власного досвіду знаю, що у віддалених селах чи на маленьких парафіях (там щодня не відправляється Служба Божа) завдяки постійному нагадуванню з боку священика про потребу замовляти Служби Божі за покійних та на інші потреби вірні давали достатньо інтенцій на кожен день. Одна інтенція* становить приблизно одноденний заробіток. Дуже часто священики нарікають, що не мають інтенцій і шукають їх, де можуть, а особливо полюють на "закордонні". Важко повірити у те, що одна парафія не може дати своєму священикові 30 інтенцій щомісяця.

Знаємо, що у Святому Письмі засуджується грошолюбство священнослужителів. У нас, на щастя, є багато добрих священиків, далеких від такого пороку, але чомусь їх не помічають. Стежать тільки за тими, які поминаються грошей і опісля цілими тижнями про це торочать. Де громада є відповідальна за церкву та обслугу у ній, то там, звичайно, таких випадків буває дуже мало. Навпаки, священик ще дає милостиню іншим з даного йому доходу.

Якщо хочемо, щоб наша Церква сильно розвивалася, то мусимо подбати за матеріальне забезпечення священнослужителів. Всі ті, які спроможні робити гучні хрестини, весілля, поминки, повинні заплатити священикові за його треби, тобто за те, що похрестив, повінчав, похоронив, тощо.

Самим священнослужителям слід все-ж-таки покладатися на Боже Провидіння, пам'ятаючи Господні слова: *"Шукайте перше Царство Боже та його справедливість, а все інше вам додасться" (Мт 6, 33).*

о.Василь ЗІНЬКО,ЧСВВ

** Інтенція (від лат. – намір) – замовлення Служби Божої в певному намірі і оплата за неї.*

ІСПОВІДНИК ВІРИ ІЗ ЗАКАРПАТТЯ

Після ліквідації УГКЦ у Галичині комуністична влада розпочала процес нищення Церкви на Закарпатті. Навесні 1946 року до Ужгорода приїхав уповноважений у справах культу в Україні й викликав до облвиконкому єпископа Теодора Ромжу. Коли владика з'явився у супроводі генерального вікарія о.Олександра Хіри та секретаря о.О.Пунька до цього уповноваженого, то останній радив чимскоріше "покаятися" і поїхати "з поклоном до Москви, заки ще час". Єпископ Теодор натомість відхилив цю пропозицію і сказав, що скорше прийме муки й смерть, ніж зрадить правдиву Христову Церкву. Наслідуючи свого владику, більшість греко-католицьких священиків Закарпаття відважно трималися Греко-Католицької Церкви. З 354 священиків Мукачівської єпархії тільки 35 перейшли на московське православіє.

Не зрікся своєї віри і **о.Михайло Микула.** Він народився 25 грудня 1910 року в Мукачеві в багатодітній селянській родині. Богослов'я вивчав у Будапешті (Угорщина). У 1936 році висвячений на священика. У жовтні 1946 року був засуджений на 8 років концтаборів і надовго позбавлений громадянських прав. Вдома залишилася дружина із 4 малими дітьми і старенька мати. Жінка була звільнена з педагогічної праці і з великими труднощами влаштувалася прибиральницею у дитячий садок.

Отець Михайло своє незаслужене покарання відбував на Воркуті, у вугільній шахті на важких підземних роботах. Після звільнення йому ще довший час не дозволяли повернутися до родини у Мукачів. Далі тяжко працював у шахті, а у вільний час підпільно провадив душпастирську працю серед українців, німців, литовців. Дверей у своєму помешканні не зачиняв у неділі під час відправи св.Літургії. На пересторогу людей відповідав жартома: "Мене привезли із Мукачева у Воркуту, далі - Льодовитий океан, нема куди везти, хіба назад в Мукачів". Одного дня на одній із шахт стався вибух газу, були людські жертви. Родичі загиблих у великому горі стали вимагати в директора, щоб похорон відбувся за участі священика. Начальник послав машину за о.Михайлом. Коли священик приїхав, то начальник спитав його, хто буде першим виконувати свою роботу. Отець Михайло відповів: "Перший буду я, бо моя служба довша, а потім ви, бо ваша коротша". Директор погодився. Після того випадку знайомий робітник розповідав о.Микулі про те, що на партійних зборах парторг хвалив священика. Комуніст ставив за приклад цього впертого "попа", який тяжко працює, але не зрікається своєї віри.

Настав сприятливий час і о.Михайло повернувся в Мукачево. Приїхавши на батьківщину, він не переставав підпільно душпастирювати аж до самої смерті - 12 вересня 1988 року. В 1990 році о.Михайло Микула був реабілітований. Маємо надію, що Христос-Цар "реабілітує" його набагато краще, ніж земна влада, бо він терпів за віру і Церкву. Наслідуймо цю його стійкість і витривалість, незважаючи на труднощі.

о.Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ смт.Рудно на Львівщині

МОЛОДІЖНИЙ ЗДВИГ У МАЛОМУ БЕРЕЗНОМУ

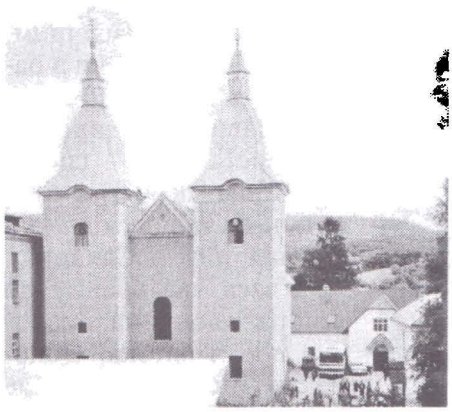

На світлині: василіянський монастир у с. Малий Березний

До празника Преображення Господнього у василіянському монастирі с.Малого Березного на Закарпатті готувалися довго. У навечір'я празника відбувся конкурс духовної пісні, у якому взяло участь марійське товариство "Містична троянда" зі Львова і десятки молодіжних релігійних товариств із Закарпаття. Нічне чування розпочалося молитовним походом Хресним шляхом із розважанням над 15 таїнствами вервиці. Молодь приступила до св.Сповіді та слухала духовні науки, співала пісні.

На сам празник Преображення Господнього співану Службу Божу очолив о.Мартин Хабурський, ЧСВВ у співслужінні о.магістра Віктора Батога, ЧСВВ, о.Павла Райчинця, ігумена Малоберезнянського монастиря та інших. Під час св.Літургії шість юнаків-кандидатів прийняли монаший постриг і чернечу рясу Василіянського Чину. Перед св.Причастям п'ять новиків склали перші монаші обіти. У тій урочистості взяли участь дуже багато людей, монахів і монахинь.

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Публікуючи лист читачки нашого часопису Мар'яни Лаганяк, даємо почин до спілкування між молодими християнами на сторінках "Місіонаря".

Слава Ісусу Христу!

Пише до Вас студентка II курсу відділення філософії Дрогобицького університету. Маю бажання знайти з допомогою Вашого часопису друзів-однодумців щодо призначення людини на землі і мети її життя. Інколи охоплює жах, коли задумаюся над тим, що діється навколо нас... У мене є надія на Бога, що я знайду таких друзів, які не захворіли "хворобою сучасності", які ще розрізняють, де є справжні цінності, а де омана. Дуже прошу редакцію надрукувати мого листа з адресою, щоб я могла знайти однодумців зі всієї України:

Лаганяк М.М.
вул.Л.Українки, 195
с.Сторона Дрогобицький р-н
Львівська обл. 82182

ЄГИПЕТСЬКА КАЗКА

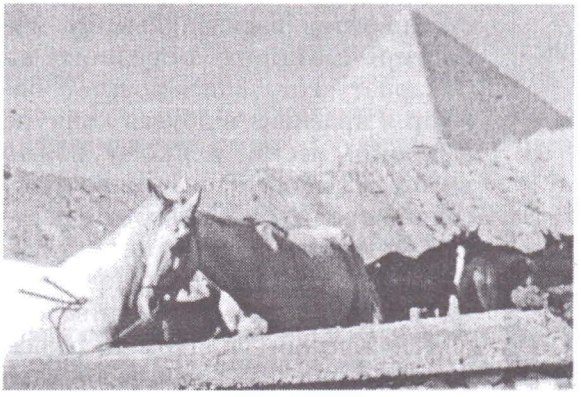

Усе тут для Данила було новим і незвичним. Вже місяць, як вони з батьком жили недалеко стародавнього єгипетського міста Гіза — спекотне сонце, особлива блакить неба та повсюдне зазіхання пісків Сахари...

Увесь час зранку до вечора хлопчина проводив поруч батька. Допомагав і спостерігав за кропіткою працею археологів.

Придивлявся до знахідок, милувався чітким й неповторним єгипетським орнаментом та вслухався у розмови дорослих. Люди різних країн, різних звичаїв і віросповідання працювали дружно й весело, згуртовані спільною справою та ентузіазмом. Дослідження потроху згорталися, і попереду була захоплююча подорож до пірамід плата Гіза.

Спеціальні автомобілі прорізали неосяжні простори пустелі, залишаючи за собою непроглядну куряву. Нещадно палило сонце, й помітно міліли запаси прісної води. Шляхом зустрічалися рідкі мандрівники та поліцейський патруль на верблюдах. А довкола лиш гарячий пісок. Пустеля — її вічності не загрожує жодна людська сила!

Перші сутінки мандрівники зустріли, розклавшись табором біля підніжжя найвищої з пірамід — Хуфу, відомої ще як піраміда Хеопса. Поруч знаходився табун коней. Ані трохи не зважаючи на нових відвідувачів, тварини готувалися до сну, схиливши голови й притулившись одне до одного.

Краєвид чарував. Трійка пірамід та кам'яний сфінкс здіймалися до зірок, незбагненні у своїй непорушності й величі. Це видовище мимоволі наштовхнуло подорожніх на розмову про загадки єгипетської цивілізації, про найпотаємніше й вічне... Дехто з вчених посилався на древні картуші (рукописи) єгиптян.

"Зло — це енергія, породжена страхом та невіглаством, і яку здатні подолати лише любов та розуміння", — промовляла єгипетська мудрість 4000 років до народження Христа. Це захоплено цитував засмаглий археолог. Данило уважно слухав, а потім у наметі занотовував вічні слова древніх до свого щоденника, яскраво розмальованого різними єгипетськими дивами.

На світанку розпочалися нові дослідження. Робота захоплювала хлопця все більше і більше. Древнє місто наче оживало в уяві з кожним найденим глеком, скринею чи то кам'яною стелою фараона, де звичайно проголошувалося про наміри та духовні засади правління.

Данко був хлопцем винахідливим та швидким, тому його радо залучали до всіх найцікавіших робіт. А найбільшою довірою до юного дослідника стала окрема ділянка, де він мав дозвіл працювати самостійно. Весь у пилу, озброєний віничками і лопатками, Данилко старанно і обережно вивчав кожен клаптик, кожну щілинку. Сонце вже заходило, а єдиною його знахідкою був заокруглений маленький відламок, мабуть, вази чи глека, цінний своїм древнім віком та майстерним зображенням квітки лотоса.

Цілком зморений спекою і напруженими пошуками, трохи розчарований Данко останнім повертався до табору, тримаючи у руках невелику знахідку.

— Ну, як успіхи? — спитав батько. Данилко простягнув йому знайдену річ, вказуючи на зображений лотос.

— Старенька квіточка, тисячолітня! — жартував батько. — А це що за послання предків? — зацікавлено прошепотів, відколупуючи глину і відкриваючи зору дбайливо витиснені ієрогліфи. *"Світом володіє любов..."* — було викарбувано на звороті. Дійшли до згоди вчені, сидячи біля вогнища і смакуючи новинкою.

— Молодець! — шанобливо примовляли дослідники, хлопаючи Данилка по плечу. — Успішний початок! З тебе буде справжній археолог! — лунали різними мотивами вигуки старших друзів, а наш Данилко не тямився від щастя...

"Загадкова земля — Єгипет — водночас захоплює пам'ятками, прекрасними переданнями і відлякує чи навіть карає за втручання у свої таємниці, ніколи не відкриваючи людині своєї суті до кінця. Пригадати хоча б загадкові загибелі багатьох тих археологів, що перші за багато тисячоліть впустили у єгипетські підземелля сонячний промінь" — записав того вечора у своєму щоденнику Данило. А в пам'яті виринула розповідь про той японський монастир, де з п'ятнадцяти видимих, рівномірно розміщених каменів людському оку завжди відкриті лише чотирнадцять, останній ж — символізує прихованість й недосяжність Божої мудрості...

Хлопець залишав землю сфінксів й пірамід, беручи із собою її найкраще духовне наслідддя: *"Світом володіє любов!"*. Це проголошували древні тієї цивілізації, що сягала верхів мудрості. Та їхній голос не завжди було почуто, подібно, як і через 2000 років заклик Христа: *"Любіть один одного, як Син Божий вас полюбив..."*

Романна АНТОНЮК

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році

Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Літературний редактор *Ольга Крак*
Коректура *Ігоря Скленара*
Комп'ютерна верстка *Ольги Кузьмич*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 29.08.2001
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2001.

ЗМІСТ

Слово редактора 225
Намір Апостольства молитви на вересень 226
Намір Апостольства молитви на жовтень 228
К'яра Любіх
"Слово життя" 229
бр. Орест Дверницький, ЧСВВ
Розп'ятий Христос – одне з основних таїнств християнського життя 231
Деякі постанови Синоду єпископів УГКЦ 233
Іван Луговик
Духовний осередок в Улашківцях 233
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні (9) 234
Василіянські новоієреї 235
Приміції 237
Нова генеральна управа сестер Василіянок 238
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Сестри Служебниці на Балканах 239
Ольга Крак
Вшанування блаженних сестер Служебниць 241
Будівництво церкви у Покотилівці 243
Василіянська спільнота 244
о.Мелетій Батіг, ЧСВВ
Хто витримає до кінця, той спасеться 246
о.Василь Зінько, ЧСВВ
Утримання священиків 249
о. Роман Каспришин
Ісповідник віри із Закарпаття 252
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
Молодіжний здвиг у Малому Березному 253
Романна Антонюк
Єгипетська казка 254

На обкладинці: Василіянський монастир у с.Імстичево на Закарпатті

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ЧАЙНВОРД "ІСТОРИЧНИЙ"

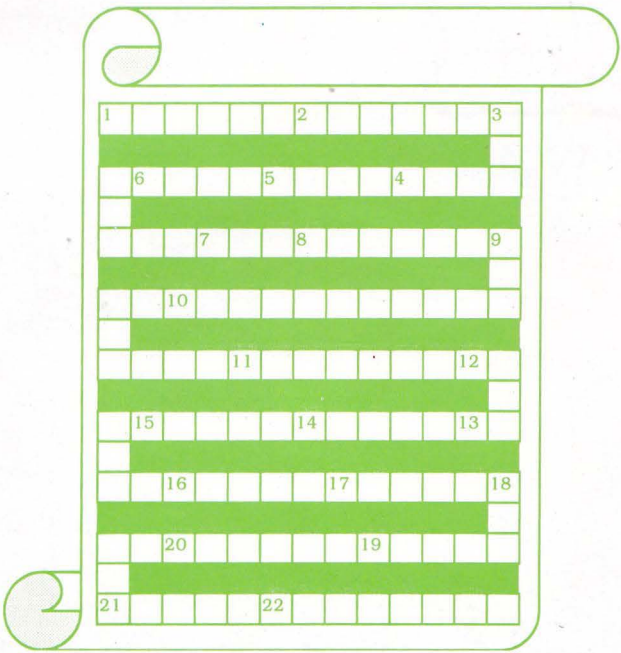

1. Рослина, з якої у давньому Єгипті виготовляли своєрідний папір. 2. Цар, який славився своєю мудрістю, побудував величаву святиню в Єрусалимі. 3. Давньоруський письменник і літописець, чернець Києво-Печерського монастиря. 4. Легендарний засновник міста Рима і перший правитель. 5. Західно-українське місто, якому у вересні 2001 року виповниться 745 років. 6. Один із 70-ти учнів Ісуса Христа, який працював в Антіохії разом з апостолом Павлом. 7. Перша людина. 8. Український архітектор, автор собору св.Юра у Львові та ратуші у м.Бучачі на Тернопільщині. 9. Цар Вавилонії. 10. Львівський письменник... Братунь. 11. Місто Київської області, відоме з 946 р. як резиденція княгині Ольги – «Ольжин град». 12. Ізраїльський цар, автор багатьох псалмів. 13. Керівник опришків, образ якого відтворений у творах І.Франка, Ю.Федьковича. 14. Вірш Т.Шевченка, присвячений одному із відомих ватажків Коліївщини. 15. Автор Старого Завіту. 16. Столиця Іспанії. 17. ... Галицький – засновник міста Львова. 18. Давньогрецька епічна поема, автором якої вважають Гомера. 19. Великий князь Київський... Мудрий. 20. За середньовіччя в Західній Європі феодал залежний від іншого феодала. 21. Румунський і молдавський народний мандрівний співець, музикант. 22. Визначний галицький іконописець, працював переважно у Жовкві.

Підготувала Леся ШТИКАЛО

Відповіді на кросвод, опублікований у № 7-8 за 2001 рік:

По горизонталі: 6. Покора. 7. Тропар. 10. Борис. 11. Ольга. 12. Аргентина. 15. Алабама. 18. Конверт. 19. Ватикан. 20. Сембратович. 21. Городецький. 24. Волошин. 26. Кантата. 27. Тимотей. 31. Австралія. 33.Антон. 34. Тайна. 35. Літера. 36. Юнеско. **По вертикалі:** 1. Архимандрит. 2. Варвара. 3. Україна. 4. Йосиф. 5. Павло. 8. Богдан. 9. Ігумен. 13. Амфітеатр. 14. Володимир. 16. Баритон. 17. Католик. 22. "Воскресіння". 23. Знання. 25. Утреня. 28. Австрія. 29. Літанія. 30. Гошів. 32. Ласка.

З Богослужень на празник Різдва Пресвятої Богородиці

На Вечірні

Стихири на стиховні

Слава і нині *(г.8)*: Прийдіть, усі вірні, біжім до Діви! Бо ось з Єссеєвого кореня родиться сповіщена перед народженням Матір Бога нашого: скарбниця дівства, розквітла Аронова палиця, пророча проповідь і паросток Йоакима й Анни. Її народженням світ оновляється і Церква прикрашається пишністю. Вона – храм святий і кивот Божества, дівственна посудина, царська палата, в якій збулося таїнство несказанної злуки об'єднаних у Христі природ. Поклоняючись йому, оспівуймо й Різдво Всенепорочної Діви.

На Утрені

Ірмос (г.8): Таїнственний ти, Богородице рай, що незбагненно зростила нам Христа. Він бо на землі посадив нам хресне живоносне дерево. Тим-то нині, як підносимо і поклоняємось йому, тебе, Богородице, величаємо.

Стихири на псалмі похвальнім

(г.1, подібний: О, дивне чудо): О, дивне чудо! Від неплідної народжується Джерело життя і благодать починає видавати світлі плоди. Веселися, Йоакиме, ставши батьком Богородиці! Немає другого між земними батьками, як ти, Боговгодний, бо через тебе дано нам Дівицю, яка помістила в собі Бога – Божу оселю і пресвяту гору.